

Sygn. akt II K 1070/15 orzeczenie sprostowano

postanowieniem z dn.09.03.2017r. k. 138

kierownik sekretariatu Teresa Kubiak

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Krukar – Leśniak

Protokolant: Magdalena Sapikowska

przy udziale Prokuratora: Beaty Belcarskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 16.06.2016 r., 6.09.2016 r., 25.10.2016 r., 6.12.2016r., 12.01.2017 r.

sprawy **L. F.**

syna T. i E. z d. P., ur. (...) w G., karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 03 sierpnia 2015 roku o godzinie 15.00 na skrzyżowaniu drogi numer (...) z ulicą (...) w G., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem m-ki M. (...) o nr.rej. (...) nie zachował szczególnej oraz należytej ostrożności jazdy w trakcie wykonywania manewru skrętu w lewo, wskutek czego nie ustąpił pierwszeństwa jadącemu z naprzeciwka motocyklowi m-ki S. (...) o nr.rej. (...), czym doprowadził do zderzenia tych pojazdów, w wyniku wypadku drogowego obrażeń ciała doznał motocyklista D. S. (1) w postaci stłuczenia głowy, z raną ciętą głowy, w okolicy czoła oraz licznych otarć naskórka, obrażeń tułowia pod postacią 10 milimetrowej lewostronnej, przyściennej odmy opłucnowej oraz obrażeń obu kończyn dolnych pod postacią zwichnięcia prawego stawu kolanowego, z wielowięzadłowym uszkodzeniem prawego kolana oraz otwartego złamania kości udowej lewej, co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała, na czas powyżej dni siedmiu, w stopniu średnim w rozumieniu art. 157 § 1 kk,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **L. F.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 177 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. S. (1) kwotę 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 14 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 w zw. z ust. 7 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. S. (1) wydatki w kwocie 972 (dziewięćset siedemdziesięciu dwóch) złotych z tytułu ustanowienia pełnomocnika;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierza mu 500 (pięćset) złotych opłaty.

Sygn. akt II K 1070/15

UZASADNIENIE

W dniu 3 sierpnia 2015 r. około godziny 15:00 Ł. F. jechał swoim samochodem osobowym marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) ulicą (...) w G. w kierunku centrum miasta. Na skrzyżowaniu zamierzał skręcić w znajdującą się po lewej stronie patrząc dla jego kierunku ruchu drogę numer (...). Na drodze tej, która ma status drogi podporządkowanej, stał wówczas samochód kierowany przez M. C. (1), który czekał na możliwość wykonania manewru skrętu w prawo i wjechania na ulicę (...). Natomiast na znajdującej się naprzeciwko drogi numer (...) stacji paliw stali P. W. i P. D., którzy chronili się przed słońcem w cieniu rosnącego bezpośrednio przy ulicy (...) drzewa.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 5-6 ze zbioru E z akt postępowania przygotowawczego, k. 35-36 z akt postępowania sądowego

- zeznania M. C. (1) k. 59-60 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. W. k. 60-61 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. D. k. 11-12 ze zbioru C z akt postępowania przygotowawczego, k. 74-75 z akt postępowania sądowego
- szkic sporządzony przez świadka P. W. k. 57 z akt postępowania sądowego
- szkic sporządzony przez świadka P. D. k. 73 z akt postępowania sądowego
- materiał poglądowy k. 9-10 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego
- szkic z miejsca wypadku k. 24 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego

W tym samym czasie ulicą (...), z prędkością około 40 km/h, z przeciwnego kierunku ruchu motocyklem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) poruszał się D. S. (1). W pewnej odległości za nim jechała swoim samochodem marki R. (...) znajoma Ł. F. A. K..

Dowód: - zeznania D. S. (2) k. 36 z akt postępowania sądowego

- zeznania M. C. (1) k. 59-60 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. W. k. 60-61 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. D. k. 11-12 ze zbioru C z akt postępowania przygotowawczego, k. 74-75 z akt postępowania sądowego
- częściowo zeznania A. K. k. 61-62 z akt postępowania sądowego
- pisemna opinia biegłego S. G. k. 12-24 ze zbioru F z akt postępowania przygotowawczego
- uzupełniająca pisemna opinia biegłego S. G. k. 87-92 z akt postępowania sądowego
- uzupełniająca ustna opinia biegłego S. G. k. 98-99 z akt postępowania sądowego

Po dojechaniu do skrzyżowania ulicy (...) ze znajdującą się po lewej stronie drogą numer (...), Ł. F. nie zauważając, że z przeciwnego kierunku ruchu nadjeżdża inny pojazd, rozpoczął manewr skrętu. Z uwagi na odległość dzielącą D. S. (1) od pojazdu prowadzonego przez Ł. F., D. S. (1) nie miał możliwości wykonania żadnych manewrów obronnych, wobec czego doszło do zderzenia prowadzonego przez niego pojazdu i samochodu, którym kierował Ł. F..

Dowód: - częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 5-6 ze zbioru E z akt postępowania przygotowawczego, k. 35-36 z akt postępowania sądowego

- zeznania D. S. (2) k. 36 z akt postępowania sądowego
- zeznania M. C. (1) k. 59-60 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. W. k. 60-61 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. D. k. 11-12 ze zbioru C z akt postępowania przygotowawczego, k. 74-75 z akt postępowania sądowego
- pisemna opinia biegłego S. G. k. 12-24 ze zbioru F z akt postępowania przygotowawczego
- uzupełniająca pisemna opinia biegłego S. G. k. 87-92 z akt postępowania sądowego
- uzupełniająca ustna opinia biegłego S. G. k. 98-99 z akt postępowania sądowego
- szkic sporządzony przez świadka P. W. k. 57 z akt postępowania sądowego
- szkic sporządzony przez świadka P. D. k. 73 z akt postępowania sądowego
- protokół oględzin miejsca wypadku k. 7-8 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego
- materiał poglądowy k. 9-10 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego
- szkic z miejsca wypadku k. 24 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego

Na skutek zderzenia obu pojazdów motocykl, który prowadził D. S. (1) przewrócił się bezpośrednio przy prawej przedniej stronie samochodu prowadzonego przez Ł. F.. Natomiast D. S. (1) został wyrzucony z motocykla i po przemieszczeniu się nad samochodem marki M. upadł po przeciwnej stronie tego pojazdu w odległości kilku metrów od niego.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 5-6 ze zbioru E z akt postępowania przygotowawczego, k. 35-36 z akt postępowania sądowego

- zeznania D. S. (2) k. 36 z akt postępowania sądowego
- zeznania M. C. (1) k. 59-60 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. W. k. 60-61 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. D. k. 11-12 ze zbioru C z akt postępowania przygotowawczego, k. 74-75 z akt postępowania sądowego
- pisemna opinia biegłego S. G. k. 12-24 ze zbioru F z akt postępowania przygotowawczego
- uzupełniająca pisemna opinia biegłego S. G. k. 87-92 z akt postępowania sądowego
- uzupełniająca ustna opinia biegłego S. G. k. 98-99 z akt postępowania sądowego
- protokół oględzin miejsca wypadku k. 7-8 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego
- materiał poglądowy k. 9-10 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego
- szkic z miejsca wypadku k. 24 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego

Po chwili na miejsce wypadku przyleciał helikopter Pogotowia Lotniczego, którym D. S. (1) został przetransportowany do szpitala w S.. Na miejsce wypadku przyjechali też funkcjonariusze Policji: P. D. i W. S. (1).

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 5-6 ze zbioru E z akt postępowania przygotowawczego, k. 35-36 z akt postępowania sądowego

- zeznania D. S. (2) k. 36 z akt postępowania sądowego
- zeznania M. C. (1) k. 59-60 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. W. k. 60-61 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. D. k. 11-12 ze zbioru C z akt postępowania przygotowawczego, k. 74-75 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. G. k. 58-59 z akt postępowania sądowego
- zeznania W. S. (2) k. 59 z akt postępowania sądowego
- kserokopia notatnika służbowego W. S. (2) k. 47-49 z akt postępowania sądowego
- kserokopia notatnika służbowego P. G. k. 50-52 z akt postępowania sądowego
- notatka służbowa k. 56 z akt postępowania sądowego

D. S. (2) na skutek wypadku doznał obrażeń w postaci stłuczenia głowy z raną ciętą głowy w okolicy czoła oraz licznych otarć naskórka, obrażeń tułowia pod postacią 10 milimetrowej lewostronnej, przyściennej odmy opłucnowej oraz obrażeń obu kończyn dolnych pod postacią zwichnięcia prawego stawu kolanowego z wielowięzadłowym uszkodzeniem prawego kolana oraz otwartego złamania kości udowej lewej. Doznane obrażenia spowodowały u D. S. (2) średni uszczerbek na zdrowiu. Leczenie D. S. (1) w zakresie niektórych doznanych przez niego w wypadku obrażeń nadal jest kontynuowane.

Dowód: - zeznania D. S. (2) k. 36 z akt postępowania sądowego

- dokumentacja medyczna D. S. (2) k. 14-54 ze zbioru G z akt postępowania przygotowawczego
- opinia sądowno – lekarska dotycząca D. S. (2) k. 1-5 ze zbioru F z akt postępowania przygotowawczego

W samochodzie marki M. (...) uszkodzeniu uległa prawa przednia strona pojazdu, w tym pokrywa silnika, reflektor i błotnik. Wybita została też szyba czołowa po prawej stronie, a pęknięciu uległ przedni zderzak w prawej części.

Z kolei w motocyklu marki S. (...) wyłamany został widelec przedni, pęknięciu ulegała felga przedniego koła, a połamaniu przednie tarcze hamulcowe. Zbity został przedni reflektor i lewe lusterko, a prawe zostało wyłamane. Chłodnica została wygięta do środka, a kierownica cofnięta. Złamana została też dźwignia zmiany biegów. Natomiast na zbiorniku paliwa powstały wgniecenia, a na obudowie silnika z lewej strony zadrapania. Przed wypadkiem motocykl marki S. (...) był sprawny technicznie.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 5-6 ze zbioru E z akt postępowania przygotowawczego, k. 35-36 z akt postępowania sądowego

- zeznania D. S. (2) k. 36 z akt postępowania sądowego
- zeznania D. S. (3) k. 75 z akt postępowania sądowego
- pisemna opinia biegłego S. G. k. 12-24 ze zbioru F z akt postępowania przygotowawczego

- uzupełniająca pisemna opinia biegłego S. G. k. 87-92 z akt postępowania sądowego
- uzupełniająca ustna opinia biegłego S. G. k. 98-99 z akt postępowania sądowego
- opinia techniczna dotycząca motocykla k. 6-11 ze zbioru F z akt postępowania przygotowawczego
- protokół oględzin samochodu k. 3-4 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego
- protokół oględzin motocykla k. 5-6 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego

W chwili wypadku ani Ł. F., ani D. S. (2) nie znajdowali się pod wpływem alkoholu.

Dowód: - protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego k. 1 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego

- protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu u D. S. (2) k. 1 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego

Do wypadku doszło w terenie zabudowanym na skrzyżowaniu drogi numer (...) z ulicą (...). W tym miejscu obowiązywało ograniczenie prędkości do 40 km/h. Teren był płaski o nawierzchni asfaltowej. Nawierzchnia jezdni była sucha, czysta i gładka. Jezdnia była dwukierunkowa o jednym pasie ruchu dla każdego z kierunków jazdy, które były wyznaczone poziomymi znakami drogowymi. Warunki atmosferyczne w chwili wypadku były dobre. Do wypadku doszło w porze dziennej o godzinie 15:00 przy słonecznej i bezwietrznej pogodzie. Nie występowały opady atmosferyczne, ani mgła. W miejscu wypadku na jezdni nie było sztucznego oświetlenia. Temperatura powietrza wynosiła 28°C, a przy gruncie 32°C.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 5-6 ze zbioru E z akt postępowania przygotowawczego, k. 35-36 z akt postępowania sądowego

- zeznania D. S. (2) k. 36 z akt postępowania sądowego
- zeznania M. C. (1) k. 59-60 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. W. k. 60-61 z akt postępowania sądowego
- zeznania P. D. k. 11-12 ze zbioru C z akt postępowania przygotowawczego, k. 74-75 z akt postępowania sądowego
- szkic sporządzony przez świadka P. W. k. 57 z akt postępowania sądowego
- szkic sporządzony przez świadka P. D. k. 73 z akt postępowania sądowego
- protokół oględzin miejsca wypadku k. 7-8 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego
- materiał poglądowy k. 9-10 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego
- szkic z miejsca wypadku k. 24 ze zbioru H z akt postępowania przygotowawczego

Ł. F. ma obecnie (...). Jest kawalerem. Ma dwoje dzieci w wieku 3,5 lat i 10 miesięcy. Ma wykształcenie średnie, nie ma wyuczonego zawodu. Pracował w N., z czego otrzymywał dochód w wysokości 3.000-4.000 złotych. Obecnie przebywa na zwolnieniu lekarskim. Ma na utrzymaniu dzieci i konkubinę, która jest obecnie na urlopie macierzyńskim. Był wcześniej karany.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 5-6 ze zbioru E z akt postępowania przygotowawczego, k. 35-36 z akt postępowania sądowego

- dane o karalności k. 2-4 ze zbioru E z akt postępowania przygotowawczego, k. 29, 83 z akt postępowania sądowego
- dane o osobie k. 11 ze zbioru E z akt postępowania przygotowawczego
- wydruk z kartoteki (...) k. 96 z akt postępowania sądowego

Przesłuchany w charakterze podejrzanego Ł. F. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że pamięta, że do wypadku doszło w dniu 3 sierpnia 2015 roku. Kierował wtedy samochodem marki m. nr rej. (...). Jechał sam. Jechał od siebie z domu ul. (...), później skręcił w ul. (...) w G.. Chciał jechać drogą w kierunku miejscowości L.. Dojechał do skrzyżowania, raczej nie zatrzymał się na skrzyżowaniu, powoli zaczął wykonywać manewr skrętu w lewo. Widział, że w rejonie skrzyżowania stoi samochód typu „bus”, on stał po jego lewej stronie, chciał wjechać na drogę główną. Stał na drodze podporządkowanej od strony miejscowości L.. Innych pojazdów nie widział. W trakcie, gdy dojeżdżał do skrzyżowania to pamięta, że z naprzeciwka minął go jakiś pojazd, innych pojazdów z naprzeciwka nie widział, nie widział jadącego motocyklisty. Zaczął wykonywać manewr skrętu w lewo i wtedy poczuł uderzenie w jego samochód. Nie wiedział, co się stało, po chwili wysiadł z samochodu, myślał, że zderzył się z innym kierującym samochodem. Zobaczył, gdy obszedł samochód, że z jego prawej strony leży motocykl marki S. (...), nie widział nigdzie motocyklisty. Po jakimś czasie zobaczył, że motocyklista leży z drugiej strony pojazdu, którym kierował, kilka metrów od niego. Z relacji świadka dowiedział się, że motocyklista przeleciał przez dach jego samochodu. Motocyklista leżał na brzuchu, później zobaczył, że jest to mężczyzna. Z tego co pamięta to jakaś dziewczyna, świadek tego zdarzenia zadzwoniła po karetkę. Do motocyklisty podszedł jakiś lekarz, który akurat był na miejscu. Udzielał mu pomocy. Po chwili na miejscu wylądował helikopter, lekarze zabrali kierującego motocyklem do szpitala. On został na miejscu dopóki policjanci nie skończyli czynności. Gdy dojeżdżał do skrzyżowania i zaczął wykonywać manewr skrętu to zauważył, że kierujący busem za daleko wyjechał, a z naprzeciwka nikogo nie widział. Tam obowiązuje ograniczenie prędkości do 40 km/h z uwagi na to, że jest tam zakręt i aby móc wykonywać bezpiecznie manewr skrętu. Według niego motocyklista jechał za szybko i dlatego doszło do tego zdarzenia. Dowiedział się od kolegi strażaka, nazwiska nie pamięta, M., że on rozmawiał z kolegami, którzy odwiedzili go w szpitalu i motocyklista miał powiedzieć, że manetka w jego motocyklu zacięła się podczas jazdy i on skupił się na tej manetce, bo chciał ją odblokować i że wiedział samochód na skrzyżowaniu, chciał początkowo położyć się na jezdni, ale doszło do zderzenia. On od 14 lat posiada prawo jazdy, nigdy nie miał żadnej stłuczki, nie ma żadnych ograniczeń co do prawa jazdy.

Ł. F. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu także na rozprawie przed Sądem i odmówił składania wyjaśnień. Oświadczył jedynie, że nie uważa, aby ten drugi uczestnik jechał prawidłowo, też naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu. Ponadto po odczytaniu wyjaśnień składanych na etapie postępowania przygotowawczego dodał, że w międzyczasie pojawił się świadek u niego w pracy, która bezpośrednio przed zdarzeniem, pan motocyklista ją wyminał, chociaż tam nie można było, powiedziała mu, że jechał z nadmierną prędkością. Oświadczył, że nie widział motocyklisty. Wie z relacji świadków, od ludzi z (...), wszyscy mówili, że motocyklista jechał za szybko. Uderzenie było na tyle mocne, że stwierdził, że jechał za szybko. On tylko poczuł uderzenie, ale nie widział motocyklisty. Jak skręcał w lewo miał słońce za plecami 45 stopni. Nie wie na jaką odległość został przesunięty jego samochód, zdecydowanie jego samochód został odrzucony z tego miejsca, z którego zaczął skręcać. Nigdy nie miał żadnej kolizji czy wypadku. Prawo jazdy ma 14 lat.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego k. 5-6 ze zbioru E z akt postępowania przygotowawczego, k. 35-36 z akt postępowania sądowego

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Ł. F. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że gdy dojechał do skrzyżowania i rozpoczął manewr skrętu w lewo to nie widział, aby ktoś nadjeżdżał z przeciwnego kierunku ruchu. Oskarżony oświadczył, że wie z relacji świadków, że motocyklista jechał za szybko. Jego zdaniem wynika to też z siły uderzenia motocykla

w samochód. Tymczasem wszyscy naoczni świadkowie wypadku, wbrew temu co podawał w swoich wyjaśnieniach Ł. F., twierdzili, że oskarżyciel posiłkowy nie poruszał się z nadmierną prędkością. Także funkcjonariusz Policji P. G. zeznał, że z jego doświadczenia zawodowego wynika, że D. S. (1) nie mógł się poruszać z nadmierną prędkością, o czym jego zdaniem świadczyły małe uszkodzenia samochodu i to, że motocykl znajdował się blisko samochodu. To, że oskarżyciel posiłkowy nie poruszał się z nadmierną prędkością wynikało też z treści uznanej przez Sąd za wiarygodną opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych, który na podstawie odległości na jaką przemieścił się wskutek wypadku D. S. (1) wyliczył, że prędkość z jaką się poruszał bezpośrednio przed zderzeniem wynosiła około 40 km/h, a więc nie przekraczała ona maksymalnej dopuszczalnej w tym miejscu prędkości administracyjnej. Należy przy tym zauważyć, że w wydanej opinii dokonując obliczenia prędkości z jaką poruszał się oskarżyciel posiłkowy w oparciu o treść wyjaśnień oskarżonego, w których podał on, że motocyklista przemieścił się na odległość „kilka metrów”, biegły przyjął najkorzystniejszą dla Ł. F. wersję, bo w maksymalnej dla wyrażenia „kilka metrów” wielkości 9 metrów, podczas gdy świadkowie podawali znacznie mniejszą wielkość tej odległości (odpowiednio M. C. (1) – „3-4 metry od miejsca uderzenia w samochód”, P. W. – „w odległości 2-2,5 metrów, może 3 metrów od samochodu”). Biegły podtrzymał też wnioski wydanej przez siebie opinii, w tym również w zakresie wyliczonej prędkości z jaką poruszał się D. S. (1), po dodatkowym przeanalizowaniu na wniosek obrony wielkości (tj. szerokości, wysokości i głębokości) powstałych w wyniku wypadku uszkodzeń samochodu prowadzonego przez oskarżonego.

Ł. F. twierdził także, że słyszał od kolegi, że manetka w motocyklu oskarżyciela posiłkowego zacięła się podczas jazdy i on skupił się na tej manetce, bo chciał ją odblokować. Tymczasem jak wynika z również uznanej przez Sąd za wiarygodną opinii technicznej dotyczącej motocykla, którym kierował D. S. (1), stan techniczny układów: kierowniczego, hamulcowego i jezdnego marki S. (...) bezpośrednio przed wypadkiem gwarantował kierującemu możliwość bezpiecznej jazdy. Nie stwierdzono, aby motocykl miał jakiegokolwiek usterki albo wady pochodzące z okresu przed wypadkiem. Wszystkie uszkodzenia jakie ujawniono w motocyklu powstały na skutek wypadku.

Do wypadku doszło na skrzyżowaniu drogi numer (...) z ulicą (...) w G., która z kierunku z którego jechał oskarżyciel posiłkowy biegła do skrzyżowania po łuku. Jak jednak wynikało z treści opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych zakres widoczności drogi z miejsca, w którym oskarżony mógł rozpocząć manewr skrętu w lewo umożliwiał mu zauważenie i zaobserwowanie ruchu zbliżającego się motocyklisty. Teoretycznie w istniejących w miejscu wypadku warunkach drogowych Ł. F. nie powinien więc mieć trudności z dostrzeżeniem pojazdu nadjeżdżającego z przeciwnego kierunku ruchu. W ocenie Sądu wpływ na to, że nie zauważył on nadjeżdżającego z przeciwnego kierunku ruchu D. S. (2) mogło mieć ustawienie kierowanego przez niego pojazdu, gdy zbliżał się on do skrzyżowania i podjął decyzję o wykonaniu manewru skrętu w lewo. Przygotowując się do wykonania manewru skrętu w lewo oskarżony mógł zbliżając się do osi jezdni ustawić jednocześnie samochód pod pewnym kątem w kierunku drogi, w którą zamierzał skręcić. Okoliczność ta w powiązaniu z wyglądem drogi z kierunku, z jakiego nadjeżdżał oskarżyciel posiłkowy i niewielkim rozmiarem prowadzonego przez D. S. (1) pojazdu, mogła spowodować, że nadjeżdżający z przeciwnego kierunku ruchu motocyklista w momencie podjęcia przez Ł. F. decyzji o wykonaniu manewru skrętu w lewo znalazł się w tzw. martwym punkcie powstałym wskutek zasłonięcia go przez prawy przedni słupek samochodu kierowanego przez oskarżonego. Okoliczność ta nie zwalniała jednak oskarżonego z konieczności właściwej obserwacji przedpola jazdy i obowiązku ustąpienia pierwszeństwa przejazdu pojazdom jadącym z przeciwnego kierunku jazdy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom Ł. F. jedynie w zakresie, w jakim zaprzeczał on, że do wypadku doszło na skutek nie zachowania przez niego szczególnej ostrożności oraz niewłaściwej obserwacji przedpola jazdy uznając, że stanowią one jedynie konsekwencję przyjętej przez niego linii obrony. Natomiast w pozostałej części, w jakiej oskarżony opisywał okoliczności poprzedzające wypadek i po nim następujące, jego wyjaśnienia znajdowały w pełni oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i zostały uznane przez Sąd za wiarygodne.

W pełni wiarygodnymi w ocenie Sądu okazały się natomiast zeznania D. S. (2), z którymi korespondowały zgromadzone w sprawie dowody tak o charakterze osobowym, jak i rzeczowym. Oskarżyciel posiłkowy podał, że jechał swoim pasem ruchu i nie przekraczał dopuszczalnej prędkości, co znalazło potwierdzenie nie tylko w treści zeznań naocznych świadków wypadku, ale również w treści opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych, który w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowody wyliczył prędkość, z jaką D. S. (1) poruszał się bezpośrednio przed

wypadkiem. Oskarżyciel posiłkowy zeznał też, że przed wypadkiem prowadzony przez niego motocykl był sprawny, co z kolei znajdowało potwierdzenie w treści wydanej w sprawie opinii technicznej dotyczącej tego motocykla. Nadto D. S. (1) podał jakich obrażeń doznał na skutek wypadku, a z jego zeznaniami w tym zakresie w pełni korespondowała treść dokumentacji medycznej oraz wydanej na jej podstawie opinii sądowo – lekarskiej.

W konsekwencji powyższego, zeznaniom oskarżyciela posiłkowego, jako że znajdowały one całkowicie oparcie w zgromadzonych w sprawie dowodach, należało dać w pełni wiarę.

Żadnych wątpliwości pod względem wiarygodności nie budziły także zeznania naocznych świadków zdarzenia, które nie tylko korespondowały pomiędzy sobą, ale również z pozostałym materiałem dowodowym, w tym w szczególności z treścią opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych.

M. C. (1) zeznał, że gdy dojechał do skrzyżowania to zauważył zarówno samochód kierowany przez Ł. F., jak i nadjeżdżającego z przeciwnego kierunku ruchu motocyklistę. Dodał, że motocyklista nie poruszał się szybko. Miał wówczas otwartą lewą przednią szybę i po głosie silnika motocykla słyszał, że nie była to nadmierna prędkość.

Potwierdzili to stojący naprzeciwko miejsca wypadku P. W. i P. D.. P. W. zeznała, że motocyklista poruszał się z normalną tj. nierzazącą dla oka prędkością. Z kolei P. D. podał, że nawet nie słyszał dźwięku motoru, wobec czego motocyklista musiał jechać dość wolno.

W ocenie Sądu, gdyby D. S. (1) tak jak twierdził oskarżony jechał z nadmierną prędkością to niewątpliwie byłoby to spostrzeżone przez świadków zważywszy na charakterystyczny głośny dźwięk jaki wydaje silnik motoru przy większych prędkościach. Należy zauważyć, że świadkowie są osobami obcymi zarówno dla Ł. F., jak i oskarżyciela posiłkowego. Nie mają oni zatem żadnego powodu, aby zeznawać na korzyść, czy niekorzyść którejkolwiek ze stron. Wobec czego brak było jakichkolwiek powodów by zeznaniom tych świadków odmówić wiarygodności, tym bardziej, że korespondowały z nimi pozostałe zgromadzone w sprawie dowody.

Dokonując natomiast oceny zeznań D. S. (4) i A. K. Sąd miał na uwadze to, że D. S. (4) jest bratem D. S. (1), a A. K. znajomą oskarżonego. O ile w przypadku zeznań D. S. (4) nie miało to żadnego znaczenia, jako że nie był on naocznym świadkiem wypadku i zeznawał na okoliczności dotyczące wyłącznie uszkodzeń motocykla, o tyle w przypadku A. K. wskazywana powyżej okoliczność jej znajomości z Ł. F. zdaniem Sądu nie pozostała bez wpływu na treść składanych przez nią zeznań. Świadek zeznała, że gdy zbliżała się do progu zwalniającego wyprzedził ją motocyklista, co miało sugerować, że poruszał się on z nadmierną prędkością. Gdyby jednak rzeczywiście tak było to niewątpliwie głośniejszy dźwięk motoru usłyszeliby znajdujący się niedaleko P. W. i P. D.. Poza tym jest to także bardzo mało prawdopodobne zważywszy rodzaj pojazdu jakim poruszał się oskarżyciel posiłkowy. Zwiększenie prędkości przez D. S. (1) przy wyprzedzaniu pojazdu kierowanego przez A. K. bezpośrednio przed progiem zwalniającym spowodowałoby najechaniem na ten próg z nadmierną prędkością i mogłoby skutkować wyrzuceniem kierującego poza motocykl wskutek podbicia motocykla o próg zwalniający, z czego oskarżyciel posiłkowy niewątpliwie zdawał sobie sprawę biorąc pod uwagę jego kilkuletnie doświadczenie w prowadzeniu pojazdu tego rodzaju. W dodatku jak podał trasą tą jeździł wielokrotnie, zatem obecność progów zwalniających w tym miejscu także nie mogła być dla niego zaskoczeniem.

Mając na uwadze powyższe, zeznania D. S. (4), z treścią których korespondowały zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów w postaci protokołu oględzin pojazdu oraz opinii technicznej dotycząca motocykla, Sąd uznał w pełni za wiarygodne. Z kolei zeznania A. K. Sąd uznał za wiarygodne tylko w takim zakresie, w jakim korespondowały one z poczynionymi przez Sąd ustaleniami stanu faktycznego, natomiast w pozostałym zakresie odmówił im wiarygodności.

W pełni za wiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania przybyłych na miejsce wypadku funkcjonariuszy Policji, które nie tylko korespondowały między sobą, ale również znajdowały oparcie w treści sporządzonych przez nich zapisów w notatnikach służbowych oraz w notatce urzędowej. P. G. zeznał, że z jego doświadczenia zawodowego wynika, że D. S. (1) nie mógł się poruszać z nadmierną prędkością, o czym jego zdaniem świadczyły małe uszkodzenia samochodu i to,

że motocykl znajdował się blisko samochodu, co znalazło potwierdzenie w treści opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych.

Zdaniem Sądu brak było również podstaw by odmówić wiarygodności sporządzonym w sprawie opiniom: sądowo – lekarskiej, technicznej odnośnie motocykla oraz biegłego z zakresu wypadków drogowych. Opinie te zostały sporządzone w sposób fachowy i rzetelny, były jasne i nie zawierały sprzeczności.

Biegły z zakresu medycyny lek. med. W. W. w wydanej opinii sądowo – lekarskiej podał, jakich obrażeń na skutek wypadku drogowego doznał D. S. (1) i wskazał, że obrażenia te spowodowały u niego średni uszczerbek na zdrowiu. Treść wywodów opinii biegłego w pełni zaś korespondowała w tym zakresie z treścią znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji medycznej oskarżyciela posiłkowego.

Z kolei w wydanej opinii technicznej odnośnie motocykla rzeczoznawca mgr inż. Z. S. wskazał, że stan techniczny układów: kierowniczego, hamulcowego i jezdnego marki S. (...) bezpośrednio przed wypadkiem gwarantował kierującemu możliwość bezpiecznej jazdy. Dodał, że nie stwierdzono, aby motocykl miał jakiegokolwiek usterki, albo wady pochodzące z okresu przed wypadkiem. Wszystkie uszkodzenia jakie ujawniono w motocyklu powstały na skutek wypadku, co znalazło również odzwierciedlenie w treści protokołu z oględzin tego pojazdu.

Natomiast biegły z zakresu wypadków drogowych mgr inż. S. G. odtworzył i podał jaki był przebieg zdarzenia drogowego, do jakiego doszło w dniu 3 sierpnia 2015 r. o godzinie 15.00 na skrzyżowaniu drogi numer (...) z ulicą (...) w G.. Określił też prędkość, z jaką poruszał się oskarżyciel posiłkowy bezpośrednio przed wypadkiem i wskazał, że nie przekraczała ona prędkości administracyjnie dozwolonej na tym odcinku drogi. Nadto podał, że w zaistniałej sytuacji drogowej D. S. (1) nie miał możliwości wykonania manewrów obronnych pozwalających na uniknięcie wypadku. Dodatkowo na rozprawie przed Sądem biegły wyczerpująco odpowiedział na zadane mu przez Sąd i strony pytania wyjaśniając wszystkie wątpliwości. Jak zaś już wyżej wskazano z treścią opinii biegłego korespondowały także inne zgromadzone w sprawie dowody.

Za wiarygodne Sąd uznał też dowody z dokumentów, w tym m.in. szkic i dokumentację zdjęciową z miejsca wypadku oraz protokoły oględzin (samochodu osobowego marki M. i motocykla marki S.), jak też wyniki badań na zawartość alkoholu w organizmie Ł. F. i D. S. (1), które to badania zostały przeprowadzone rzetelnie i zgodnie z obowiązującymi procedurami. Wyżej wymienione dowody nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które by uzasadniały wątpliwości, co do ich wiarygodności. Za częściowo niewiarygodny Sąd uznał jedynie protokół oględzin z miejsca wypadku, w zakresie w jakim błędnie została w nim wskazana administracyjnie dopuszczalna prędkość na tym odcinku drogi (50 km/h zamiast 40 km/h) oraz treść notatki urzędowej, w zakresie w jakim wskazano w niej, że świadek M. C. (1) miał twierdzić, że motocyklista poruszał się z nadmierną prędkością. Podczas składania zeznań przed Sądem M. C. (1) zeznał bowiem całkowicie odmiennie. Podał on, że motocyklista nie poruszał się szybko. Świadek zeznał, że miał wówczas otwartą lewą przednią szybę i po głosie silnika motocykla słyszał, że nie była to nadmierna prędkość. Z jego zeznaniami w tym zakresie, jak już wskazywano powyższej, korespondowały zaś nie tylko zeznania innych naocznych świadków zaistniałego zdarzenia drogowego, ale również treść opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych.

Reasumując należy stwierdzić, że analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego wykazała sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu.

Przestępstwo określone w art. 177 § 1 k.k. popełnia ten, kto naruszając, choćby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym, lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, którego następstwem jest uszczerbek na zdrowiu innej osoby, polegający na naruszeniu czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia przez okres przekraczający 7 dni (tj. skutek określony w art. 157 § 1 k.k.). Naruszenie tych zasad może być przy tym zarówno umyślne, jak i nieumyślne.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1975 r. (OSNKW 1975/3-4/33) przez zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym należy rozumieć:

- reguły zawarte w przepisach określających porządek poruszania się na szlakach komunikacyjnych i zachowania się w typowych dla ruchu sytuacjach, zamieszczone przede wszystkim w ustawie o ruchu drogowym lub wyrażone przez przyjęte oznakowanie, oświetlenie i sygnalizację,
- reguły nie skodyfikowane w sposób szczegółowy, a wynikające z tych przepisów oraz istoty bezpieczeństwa w ruchu, które muszą znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu.

Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 19 sierpnia 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym.

Ł. F. swoim zachowaniem naruszył zasadę ostrożności i szczególnej ostrożności wynikającą z przepisu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którą rozważne i ostrożne prowadzenie pojazdu polega na przedsięwzięciu przez kierowcę wszystkich czynności, które według obiektywnej oceny są niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa ruchu oraz na powstrzymaniu się od czynności, które według obiektywnej oceny mogłyby bezpieczeństwo zmniejszyć. Naruszenie tej zasady przez oskarżonego polegało na niewłaściwym obserwowaniu przedpola jazdy, o czym świadczy treść jego wyjaśnień, w których podał, że nie widział nadjeżdżającego z przeciwnego kierunku ruchu D. S. (2).

Zachowanie Ł. F. wyczerpało też znamiona naruszenia przepisu art. 25 ust. 1 Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo - także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo. Tymczasem oskarżony takiej szczególnej ostrożności nie zachował i mimo iż skręcał w lewo to nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu motocyklem z przeciwnego kierunku na wprost oskarżycielowi posiłkowemu.

Naruszenie przez Ł. F. wyżej wymienionych reguł doprowadziło do zderzenia kierowanego przez niego samochodu z pojazdem prowadzonym przez D. S. (2) i zaistnienia wypadku drogowego, w którym oskarżyciel posiłkowy doznał obrażeń, które skutkowały wystąpieniem u niego średniego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.

Bezspornym było zatem, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 177 § 1 k.k.

Wymierzając Ł. F. karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 i następnych k.k.

Przy określaniu wymiaru kary za przestępstwo przypisane oskarżonemu, Sąd wziął pod uwagę stopień winy Ł. F. i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Sąd nie znalazł żadnych okoliczności wyłączających, ani ograniczających winę oskarżonego. Społeczną szkodliwość czynu Ł. F. Sąd ocenił jako średnią. Jako okoliczność niekorzystną dla oskarżonego należało uwzględnić ujemne następstwa popełnionego przez niego czynu w postaci licznych obrażeń doznanych przez oskarżyciela posiłkowego, których leczenie nie zostało jeszcze do tej pory w pełni zakończone. D. S. (1) w żadnym stopniu nie przyczynił się do zaistnienia wypadku drogowego i nie miał możliwości jego uniknięcia. Choć poruszał się prawidłowo i nie naruszył żadnych z obowiązujących w ruchu drogowym zasad, to jednak na skutek zachowania Ł. F. to właśnie jemu przyszło ponieść największe konsekwencje zaistniałego zdarzenia drogowego. Ponadto należało też mieć na uwadze to, że oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa, które mają podstawowe znaczenie dla prawidłowości ruchu drogowego, wskutek czego doszło do zaistnienia wypadku drogowego. Niewątpliwie zatem jego sposób działania nie zasługiwał na uwzględnienie. Z drugiej jednak strony nie można było pominąć tego, że naruszył on te reguły nieumyślnie. Jako okoliczność korzystną dla Ł. F. należało także uwzględnić jego właściwości i warunki osobiste. Oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia i brak jest informacji, aby wcześniej naruszał przepisy ruchu drogowego. Na jego niekorzyść należało natomiast przyjąć jego wcześniejszą karalność.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że karą odpowiednią dla Ł. F., będzie kara grzywny. Kara tego rodzaju nie była przewidziana przez ustawodawcę za popełniony przez oskarżonego typ czynu zabronionego. Przepis art. 177 § 1 k.k. przewiduje możliwość orzeczenia wobec sprawcy jedynie kary pozbawienia wolności. Sąd doszedł jednak do wniosku, że z uwagi na nieumyślne naruszenie przez Ł. F. zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym niecelowym byłoby skazanie go na karę o charakterze izolacyjnym, tym bardziej, że oskarżony nie popełniał wcześniej wykroczeń drogowych. Zdaniem Sądu, należy więc uznać, że zdarzenie, które jest przedmiotem niniejszego postępowania więcej się nie powtórzy i pomimo nie orzeczenia wobec niego kary pozbawienia wolności, Ł. F. w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni więcej przestępstwa.

Z uwagi na fakt, że zarzucany oskarżonemu czyn kwalifikowany z art. 177 § 1 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 8 lat możliwym było skorzystanie w tym przypadku z opisanej w przepisie art. 37a k.k. instytucji sądowego wymiaru kary. Przepis ten pozostawia Sądowi alternatywę wymierzenia kary ograniczenia wolności bądź kary grzywny. Mając na uwadze wszystkie okoliczności sprawy, Sąd uznał, że należy wymierzyć oskarżonemu najłagodniejszą rodzajowo karę grzywny. Zdaniem Sądu, orzeczona kara poprzez swą dolegliwość finansową uświadomi oskarżonemu naganność jego zachowania, a przy tym będzie w wystarczającym stopniu zapobiegać jego powrotowi na drogę popełniania przestępstw.

W myśl przepisu art. 42 § 1 k.k. Sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.

W ocenie Sądu, na gruncie niniejszej sprawy nie zaistniały wskazane wyżej okoliczności, które uzasadniałyby orzeczenie wobec Ł. F. przedmiotowego środka karnego. Ujemne następstwa zaistnienia wypadku, który spowodował oskarżony były co prawda duże. Należało jednak wziąć pod uwagę okoliczność, że brak jest informacji, aby Ł. F. popełnił wcześniej jakieś wykroczenia drogowe, a obecnie zasady bezpieczeństwa obowiązujące w ruchu drogowym naruszył nieumyślnie. Brak jest zatem podstaw, aby przyjmować, że prowadzenie pojazdu przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji i koniecznym jest jego wyeliminowanie z ruchu drogowego, o co zdaniem Sądu niezasadnie wnioskował prokurator.

W związku ze zgłoszonych przez oskarżyciela posiłkowego wnioskami w trybie art. 46 § 1 k.k. Sąd zasądził na jego rzecz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Niewątpliwym w rozpoznawanej sprawie było to, że w spowodowanym przez Ł. F. wypadku D. S. (2) doznał średniego uszczerbku na zdrowiu w postaci słuczenia głowy z raną ciętą głowy w okolicy czoła oraz licznych otarć naskórka, obrażeń tułowia pod postacią 10 milimetrowej lewostronnej, przyściennej odmy opłucnowej oraz obrażeń obu kończyn dolnych pod postacią zwichnięcia prawego stawu kolanowego z wielowięzadłowym uszkodzeniem prawego kolana oraz otwartego złamania kości udowej lewej. W tej sytuacji wysokość żądanej z tego tytułu kwoty zadośćuczynienia nie była zdaniem Sądu wygórowana, tym bardziej zważywszy na długotrwały proces leczenia oskarżyciela posiłkowego, który do tej pory nie został jeszcze w pełni zakończony i to, że w żadnej mierze nie przyczynił się on do zaistnienia tego zdarzenia drogowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz D. S. (2) całą żądaną kwotę 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za średni uszczerbek na zdrowiu i doznaną krzywdę.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzając od Ł. F. na rzecz D. S. (2) wydatki w kwocie 972 złotych, na którą składało się wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem wyliczone zgodnie z wysokością minimalnych stawek ustalonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzył mu 500 złotych tytułem opłaty.

G., dnia16 lutego 2017 r...

Sygn. akt ...II K 1070/145....

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,

2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- prokuratorowi / oskarżycielowi
- oskarżonemu / obwinionemu / skazanemu

z pouczeniem o apelacji

- obrońcy oskarżonego:

.....adw. M. C. (2).....

- oskarżycielowi posiłkowemu
- pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowegoadw. Ł. P....

3. akta przedłożyć z apelacją lub po bezskutecznym upływie terminów zaskarżenia.

SSR Aleksandra Krukar – Leśniak